

EUCCHARISTICKÝ RŮŽENEC

**DLE PŘEDNÁŠEK JEHO MILOSTI
NEJDŮST. MONS. JOSEFA GROSE,
BISKUPA V LITOMĚŘICÍCH,
SESTAVIL A MARIÁNSKÝM DRUŽINÁM
PODÁVÁ MARIÁNSKÝ SODÁL.
S POVOLENÍM AUTORA PŘELOŽIL
M. L.**

(S ÚCHVALOU ORDINARIÁTU.)

EUCHARISTICKÝ RŮŽENEC

DLE PŘEDNÁŠEK
JEHO MILOSTI NEJDŮST.
MONS. JOSEFA GROSSE,
BISKUPA V LITOMĚŘICÍCH,
SESTAVIL
A MARIÁNSKÝM DRUŽINÁM
PODÁVÁ
MARIÁNSKÝ SODÁL.
S POVOLENÍM AUTORA PRELOŽIL
M. L.
(S ÚCHVALOU ORDINARIÁTU.)

Cena 2 Kč.

NÁKLADEM SPRÁVY „VINCENTINA“ V PRAZE XVIII.,
VE PROSPĚCH NUZNÝCH CHOVCŮ TOHOTO ÚSTAVU.

NIHIL OBSTAT
PRAEL. JOANNES ŘÍHÁNEK

IMPRIMATUR

† DR. ANTONIUS PODLAHA,
EPISCOPUS PAPHIENSIS ET VICARIUS GENERALIS

2/5 1930

Nro. 1721.

P ř e d m l u v a.

Četl jsem kdysi v Meschlerově knize: „Rosengarten” toto: „Kdykoliv chceme, můžeme řídit dějiny světa svým malým růžencem. Můžeme jim rozhodovati o volbách, dávat zákony, ukončovati války, zaháněti bídu a nouzi — ano zasedati v radě Nejvyššího a spravovati svět. Jistě modlitba víry, která hory přenáší, vysílaná z tisícerych srdcí způsobem správným, musila by mnoho k tomu přispěti, aby se nynější světová situace zlepšila a ubohým lidem se dostalo pokoje.”

Nezdá se však výrok skladatele proslavené knihy „Život Ježíšův” poněkud smělý? Láká to přímo, abychom vyzkoušeli hojivou moc růžence, kterou Meschler tolik velebí v nesnázích právě dokončené války a v přítomných zmatcích . . .

A přece není nadsázky ve slovech toho zbožného učence. Podle katolického pojetí zlo ve světě jest trestem za hříchy, hlavně za veřejné hříchy nevážnosti, zapírání a pohrdání Bohem.

Kdy tedy Boží spravedlnost zruší své trestné soudy? Telidy, až se jí dostane zadostučinění a smíru. Bůh však připouští ve své dobrotě, aby toto zadostučinění mohl vykonati

kdokoliv. Může tedy nevinný zadost učiniti za hříšníky, spravedlivý za nespravedlivé, muž modlitby za rouhače . . .

Nejlepší způsob učiniti náš smír účinným jest spojiti jej s tím smírem, který Pán Ježíš obětuje svému nebeskému Otci v Nejsv. Svátosti. Vždyť Eucharistie jest pokračováním všech tajemství života Ježíšova, jeho utrpení a smrti, jeho Vzkříšení a oslavy až k Nanebevstoupení.

A právě při modlitbě sv. růžence rozjímáme o nejdůležitějších tajemstvích života, utrpení a oslavy Páně. Kromě toho Panna Maria jako Matka Boží, z níž přijal Syn Boží své tělo a krev, jest také Sprostředkovatelkou Nejsv. Svátosti.

Z těchto důvodů konáme růženec jako smírnou modlitbu a spojujeme jej s Nejsv. Svátostí.

Jak to možno prakticky provésti, ukazují tyto úvahy.

RADOSTNÝ RŮŽENEC.

1. Kterého jsi, Panno, z Ducha svatého počala.

Doprovázím v duchu sv. anděla Gabriela při jeho návštěvě v Nazaretě a vstupuji pln posvátné úcty do příbytku blahoslavené Panny. Anděl ji pozdravuje jako svou budoucí Pani a Královnu; také já ji pozdravuji s ním jako svou Královnu a Matku: Zdrávas Maria!

Zatím co svatá Panna jedná s andělem, poklekám pokorně vedle; dívím se a klaním se velikému tajemství — události to od stvoření světa nejdůležitější — tajemství, které se zde splňuje tak tiše a nenápadně. — Toť způsob Boha: On — Nejvyšší, Nejslavnější, Nejmocnější sestupuje s trůnu své velebnosti bez hluku, bez lesku, neobraceje na sebe pozornost. Nelze pozorovati nic nápadného, nic neobyčejného.

Takovou jest také opravdová zbožnost: není nápadná, není hledaná, není neobyčejná ani v chování, ani v pohybech, nýbrž jest vždy skromná, přirozená, nehledaná, jednoduchá.

A což já? — Nyní následuje hned malé zpytování svědomí: Jak zacházím já se svou osobou? — Snažím se, abych se dostal do popředí a ukázal na své dobré vlastnosti? — Jsem hned rozmrzelý, když mně jiní neprokazují té vážnosti, jakou dle svého úsudku zasluhují, když nejsou uznány mé přednosti a nezáří v jasném světle? Pán Ježíš jest tak skromný — a já tak neskromný!

Odprošuji Pána Boha za sebe, poněvadž jsem Mu tak nepodoben a poněvadž jsem Ho urazil svou pýchou; odprošuji za tolik a tolik jiných, kteří se mně podobají!

Nyní uvažuji dále o tajemství, které se splňuje: Co se asi dalo v tomto vznešeném okamžiku v srdci blahoslavené Panny? — Pokorný údiv, že ona vyvolena — jásot a dík Pánu Bohu — jasná, vroucí láska a blaženost pro budoucího Mesiáše — vědomí úplné nicotnosti před dobrotou a milosrdenstvím Božím — blaho a štěstí! Pokusím se mítí účast na těchto pocitech Panny Marie.

Co odpovídá Panna Maria andělovi, ač právě od něho slyšela, že se stala Matkou Páně? Aj — já dívka Páně! —

Ač jest nyní Královnou andělů a lidí, přece chce býti jen dívkou Páně! Jak vznešené to slovo pro každé vyvolené dítě Boží. „Aj — já dívka Páně!“ toť životní program duše, která je spojena láskou s Bohem. Také já musím býti jen sluhou Božím. Byl jsem jím vždycky? Podrobil jsem se vždy vůli Boží v pokoře, poslušnosti a věrnosti? —

S andělem se klaním ve hluboké úctě nepochopitelnému tajemství vtělení Syna Božího. — Čím byl by svět, čím byl bych já bez tohoto tajemství? — Ze vtělení Syna Božího vyvěrá veškeré požehnání pro čas i věčnost.

Myšlenka o Nejsv. Svátosti.

Jako obsahuje skořápka jádro, tak obsahuje toto tajemství v sobě Nejsv. Svátost —

neboť nebylo by Nejsv. Svátosti bez vtělení, bez těla a krve Páně.

Jest to první svaté proměňování!

Jak tenkrát sestoupil Pán na zem ve skrytosti a pokoře, právě tak i nyní sestupuje na naše oltáře k prostému slovu kněze. An ani nevyžaduje velikého zástupu, stačí Mu, když přijdou dvě nebo tři osoby. — Já však musím pokládati za velikou čest, kdykoliv jsem uznán za hodna spolu slaviti toto tajemství!

Jak soudím vůbec o mši svaté? — Kolika mšem sv. jsem obcoval nepozorně, bez náležité úcty a klanění? — Srdečná lítost za každou neuctivost, roztržitost a lhostejnost.

Milovaný Ježíši, ode dneška musí býti jinak: chci Tobě v Nejsv. Svátosti věnovati úplnou svou lásku. Chci se ti v ní klaněti, jak nejlépe dovedu a odprošovati Tebe za své vlastní hříchy a hříchy ostatních lidí!

Předsevzetí: Dle vzoru Pána Ježíše chci zůstat v tichosti a ústraní; nechci se stavěti do popředí, abych byl ctěn a chválen.

2. Se kterým jsi, Panno, Alžbětu navštívila.

Toť první požehnání Pána Ježíše!

Vstanu, abych doprovodil Pannu Marii na cestě do hor. Co asi zachvívalo jejím panen-
ským srdcem? Jaké přesvaté city stále pronikaly její čisté srdce! Jaké vroucí projevy úcty a lásky — připravila Pánu Ježíši, jak ani andělé nedovedou! — Milá Matičko Boží, kéž bych měl alespoň malou část Tvé sebranosti,

Tvé úcty, Tvé lásky k Pánu Ježíši, který jest mně tak blízko!

Tak nese Panna Maria Spasitele do domu Zachariášova a přináší podivuhodné požehnání a milosti do této rodiny. Jan jest v tomtéž okamžiku zbaven dědičného lřichu; Alžběta naplněna Duchem svatým, Zachariáš může opět mluvit. Kamkoliv zavítá Spasitel, tam přináší požehnání a posvěcení!

Při tomto setkání po prvé z vnuknutí Ducha sv. zaznívá „Magnificat — Velebí duše má Hospodina.” — Měl bych se je často modliti na poděkování za zvláštní milosti mně prokázané.

Myšlenka o Nejsv. Svátosti.

Panna Maria je nositelkou Krista, živou krácející monstrancí! Toužím, aby Pán Ježíš v Nejsv. Svátosti vždycky mohl donésti své požehnání do všech srdcí a domů, jimž jest neznámý; nejprve do mého vlastního srdce, aby Jím bylo zcela naplněno a sloužilo Mu v pokorné oddanosti. Toužím, aby Pán Ježíš vyplňoval veškeré mé myšlení a konání, námahy a práce, můj denní život, ano mé nejobyčejnější úkony; aby vše oživoval, očišťoval, posvěcoval a žehnal a vše řídil ke své větší cti a slávě!

Dychtím, aby Pán Ježíš pohroužil své požehnání do srdcí všech vlažných katolíků... snad i některých kněží — kteří nenalézají již cesty ke svatostánku... Kéž roznítí v nich nový žár! Kéž požehná Pán Ježíš všem školám, v nichž již nevisí Jeho kříž a není vyslo-

vováno Jeho jméno; kéž požehná všem soudním síním, dělnickým domům, továrnám a kasárnám, palácům těch boháčů, kteří Naň zapomínají a chatrčím těch chud'asů, kteří se Mu rouhají. Kéž zvláště donese své požehnání do světnic nemocných, k těm opuštěným nemocným, jichž nikdo neupozorní na nebezpečí, ve kterém vězí, aby totiž nezemřeli bez sv. svátostí!

Chtěl bych míti sto, ano tisíc hlasů, abych mohl všechna srdce roznítiti k lásce a oddanosti k Nejsv. Svátosti! Chtěl bych provázeti svého Spasitele při každém zaopatřování, které se kdekoliv ve světě koná a při kterém jest sám bez průvodu, abych Mu nahradil čest, které se Mu nedostává. — A Pán Ježíš jest tak milosrdný a dobrotivý, že přijímá tužbu srdce a dobrou vůli za skutek a přehojným způsobem uděluje srdci požehnání a útěchu.

I já jsem po každém sv. přijímání nositelem Krista jako Panna Maria. Jak vypadá můj dík, úcta a láska? — Lítost a prosba za prominutí všech nedostatků.

3. Kterého jsi, Panno, v Betlemě porodila.

Chci pocítiti s nejsvětější Pannou a sv. Josefem hořkost při odmítnutí v Betlemě; její nejistotu, její obavy. Při tom však se divím jejímu dokonalému klidu a odevzdanosti do vůle toho Boha, který ji sem povolal a jistě se o ni v neskonale dobrotě postará.

Jsem také já vždy tak klidný a důvěřuji v Prozřetelnost Boží, když se naskytují obtíže?

Pozoruji při vstupu do chléva nouzi, chudobu a poníženost místa a blahoslavené Panny. Svatý Josef čistí chlév a upravuje pokud možno k obývání to místo, kde se má narodit Spasitel světa. — Vroucí touha: aby všechny chrámy a svatostánky byly čisté a abych pokud možno při tom pomáhal.

Blahoslavená Panna zatím klečí očekávajíc svého Pána a Boha — plna blaženosti rozkoše a nadšení. — Nyní přišel tajuplný veliký okamžik: z neporušeného prutu vypučel zaslíbený květ. — Panna Maria se dívá s rozkoší na tu tvář, kterou Duch svatý vytvořil pro Syna Božího, na niž andělé dychtí popatřit a která jednou má býti i mou radostí. S jakou věrou, hlubokou úctou a nejčistší mateřskou láskou Jej sevřela do své náruče. Připojuji se k Matce Boží v pokoře a klanění.

Přicházejí pastýři a na kolenou se klaní. Josef je poučuje, jak mají věřití a jak se mají klaněti. Nauč i mě, sv. Josefe, jak bych se Pánu Ježíši uctivě klaněl.

Spasitel světa měl od prvního okamžiku svého vtělení plné užívání duševních sil a schopností, které pro nás skrýval pod tělesnou slabostí a nemohoucností a dal zazářiti své moudrosti jen způsobem přiměřeným svému věku.

Myšlenka o Nejsv. Svátosti.

V chlévě betlemském jest první výstav Nejsv. Svátosti: Syn Boží na klíně své Matky

ukázán pastýřům, kteří se Mu v pokoře klaní. Kleknu si mezi pastýře, klaním se s nimi nově-narozenému Spasiteli a v duchu k Němu přivádím každého ze svých milých, kteří snad všichni Ho neznají. Zůstanu u Něho tak dlouho, dokud Mu nepovím vše, co mám na srdci. Při tom zalétnu duchem na všechna místa světa, kde právě jest vystavena Velebná svátost, hlavně na ta, kde Pán Ježíš je sám a opuštěn, abych Ho tam uctil a co nejpokorněji se Mu klaněl. — Odprošuji Ho za svou vlastní nevěru a nedbalost v uctivosti k němu a slibuji pro budoucnost horlivé klanění a časté návštěvy Nejsv. Svátosti. Prosím však také, aby odpustil vlažnosti jiných lidí, hlavně těch, kteří Ho neznají a znáti nechtějí; nabízím se za náhradu za všechny ty lidi. — Dychtím, abych měl sto tisíc srdcí, naplněných láskou k Pánu Ježíši, aby se stravovala před svatostánkem jako zápalné oběti.

4. Kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala.

Se vši skromností doprovázím sv. Josefa a Pannu Marii s Ježíškem na ruce na jejich cestě do chrámu. S jakým klidem se vše děje; jak jsou oba sebrané a zbožné mysli! Mluví se jen to, co je třeba. — Z tohoto chování hned vyplývá pro mě naučení: Jak já se chovám? Neschází mně klid a sebranost mysli? Místo ní jen rozptýlenost, zvědavost očí, těkavost ducha a povídavost!

Panna Maria vstupuje do předsíně chrámové, aby naplnila zákon, k němuž nebyla zavá-

zána. Tak ona plní i nepatrný zákon. — A což já? Snad rozlišuji mezi přísnými a nepatrnými zákony? Snad si myslím při přestoupení některého zákona: „To nic neznamená?“

Není přece lhostejno jak při modlitbě a při mši svaté a jiných pobožnostech stojím, jak spínám ruce, jak se klaním a klekám. Před očima Božíma i nepatrná věc má cenu; v Jeho službě není nic nepatrným! — Jak poslouchám svých rodičů, představených, svého zpovědníka? — Toť přece není lhostejno. Lítost a odprošení.

Pozoruji dále velikou pokoru Matky Boží: ač jest matkou Spasitele světa, ač Královnou andělů a lidí, čeká klidně a pokorně mezi ostatními, pokornými ženami, až na ni přijde řada. — A co já? Jakou mám touhu dostat se do popředí — vynikati svými skutečnými nebo domnělými přednostmi — postaviti se do nejlepšího světla! Jak mě bolí, když se mně nedostává pozornosti, když jsem docela přehlížen! Jak se bouří má ješitnost, když mně nevykáží patřičného místa, když se jiným dává přednost! S jakou obtíží ustupuji do pozadí. — Lítost a polepšení.

Jak velikou váhu kladla Panna Maria při vtělení na to, aby zůstala Pannou, tak malou váhu kladla na to, aby před světem platila za Pannu. — Právě tak mně nesmí záležeti na zdání, na které svět klade tak velikou váhu, nýbrž musím býti opravdu tím, čím se jevím — lhostejný pak k tomu, zda mě lidé správně posuzují — čili nic.

Nesmím vášnivě toužiti po tom, abych byl

považován za „něco lepšího“, činiti si nároky na jemnější zacházení; vnučovati se tam, kam nepatřím. Smím hledati jen to, co mně opravdu náleží. — Matka Boží musí býti mým vzorem!

A nyní ke Spasiteli! Ač jen Dítěm, přece dokonale chápe a obětavě nabízí svému nebeskému Otci 33 dlouhých let, která měl na zemi prožiti tak jako obětoval na kříži poslední svůj vzdech. Obětuje Mu svá utrpení, bolesti a muka, nesčetné námahy a práce pro spásu světa, které z lásky k nám dobrovolně podstoupil.

Matka Boží pak k tomuto obětnímu úkonu svého Syna přidává své srdce — to jest: i ona přijímá všechny bolesti a utrpení, která jí vzniknou z Kristova utrpení.

Jak vypadá má ochota, se kterou přijímám oběti a utrpení, která Bůh pro mě určil? — Jsem odevzdán do vůle Boží? — Odpros a usmiř Pána Boha za všecken odpor a reptání, za nespokojenost a netrpělivost s úradky Božími. — Ano, milý Spasiteli! Ode dneška chci vše přijímati, jako by to dávala Tvá dobrotivá ruka; chci se pokusiti, abych byl spokojen s příjemnými i s nepříjemnými událostmi.

Myšlenka o Nejsv. Svátosti.

Již tehdy vzal na sebe Spasitel nejen smrtelnou úzkost na hoře Olivetské a bolestnou smrt na kříži, nýbrž i všechny oběti svého eucharistického, svátostného života . . . tedy ještě neobětní bolesti, nýbrž vůli býti obětován za naši spásu.

I já chci spojit kříže a oběti celého svého života s touto velikou obětí Spasitelovou; vše co mně pošle, chci přijati dobrovolně a radostně z lásky k Němu. S touto upřímnou odevzdaností, se kterou se podřizuji Božské Prozřetelnosti, přináším Pánu Bohu mnohem více úcty než hojnými kony lásky; neboť pravá oběť lásky jest — obětování sebe.

Chci prositi Spasitele v Nejsv. Svátosti opětně o prominutí, že zanedbávám Ho usmiřovati za své hříchy a děkovati Mu za prokázaná dobrodiní. — Chtěl bych očistiti všechny svato-stánky světa a vyzdobiti je dle vůle církve, abych dal Pánu Ježíši alespoň zevně, co Mu patří.

5. Kterého jsi, ó Panno, v chrámě nalezla.

Cesta svaté Rodiny do Jerusalema. — Ježíš je ztracen! Jakou úzkostí se svíralo srdce Panny Marie a sv. Josefa! — Kéž bych Ti mohl, milá Matičko, zmírniti tuto úzkost a nouzi! Jak často bylo ve válce slyšeti onu hroznou zprávu: Nezvěstný! Panna Maria zakusila hořkost tohoto slova v míře mnohem větší. Jistě zapomněla na pokrm, nápoj a odpočinek, a se srdcem plným touhy a úzkosti — ale i plným odevzdanosti do vůle Boží — hledala všude Ježíše. I pro mě by to nebyl ztracený čas, kdybych celý život hledal Ježíše a vše ostatní nechal stranou.

Ty však, milý Ježíšku, byl jsi přece nejlepším dítětem na zemi! Jak jsi mohl svým rodičům způsobiti takový bol?

Abych je připravil na pozdější nutné rozloučení a rozmnožil jejich zásluhy! Potom též tobě k poučení a potěše: když se ti zdá, že jsem od tebe vzdálen, nesmíš se rmoutiti nebo dokonce si zoufati. Nalezneš mě opět!

Konečně po třech dnech nalézá Maria Panna Ježíše v chrámě. Jaká to radost! Raduj se i ty z tohoto shledání!

Myšlenka o Nejsv. Svátosti.

Tentýž Ježíš jest ve svatostánku; jaký to nevděk Jej ztratiti! A nyní vzpomínejte: Byl to zlý čas, když jsme Ho ztratili smrtelným hříchem; jak rádi bychom smyli tuto vzpomínku slzami a krví. Jak často jsme žili odcizení Spasiteli, jak jsme byli vlažní a lhostejní v našich chrámech, jak jsme raději hledali útěchu a žebrali o pokoj u tvorů než na stupních oltářních.

Za náhradu chceme svůj život věnovati záchráně své vlastní duše a duší jiných lidí a tím zadostučiniti Spasiteli za Jeho lásku a milosrdenství. Musím toužiti po lásce Ježíšově bez přestání! Musíme si tuto lásku dobýti krok za krokem; Spasitel nás vychovává ponenáhlu v lásce k sobě.

Kolik milionů lidí, kteří Mu v mládí sloužili, Jej neznají . . . nechtějí Ho znáti! Již nenalézají cesty tam, kde pro jejich hladovící duše jest připraven stůl milosti. Jak tomu již dávno, co vykonali své první sv. přijímání.

Ať mě stihne cokoliv, jen ne to neštěstí! Ó Ježíši, nedej, abych zahynul! Neustaň, dokud Tě nenaleznu v kající lásce! Jestliže jsi

mě nepřestal milovati, když jsem já Tebe nemiloval, odřekneš mně svou lásku nyní, kdy Ti chci navždy zůstatí věrným? Dej, ať Tebe nalezu v tak hluboké, živé víře v Nejsv. Svátosti, že bych byl hotov za tuto pravdu dáti život.

Poněvadž jsem nyní Tebe našel, zůstaň ve mně, až Tě budu smíti patřiti tváří v tvář s Tvými svatými tam nahoře v nebi, kde Tě nebudu moci ztratiti po celou věčnost.

BOLESTNÝ RŮŽENEC.

1. Který se pro nás krví potiti ráčil.

Představ si nejprve živě cestu do zahrady Getsemanské: řeč Pána Ježíše na rozloučenou, odloučení od ostatních apoštolů a samotu ve společnosti tří zvláště milovaných apoštolů. Pána se zmocňuje smrtelná úzkost, strach a hrůza! Musíme si uvědomiti, co vlastně způsobilo Spasiteli tu přeplněnou míru utrpení. Dříve přece řekl: „Musím býti pokřtěn křtem krve“ a „Jak toužím po něm“ a nyní tentýž Spasitel se chvěje a hrozí utrpení? Jak to přijde? —

Pán Ježíš totiž chtěl celou vniternou bídu, kterou vůbec člověk snéstí může, vytrpěti sám a vydati se této bezútěše a zármutku. Aby mohl podstoupiti toto vnitřní utrpení, dobrovolně přerušil blažené patření na božství, jehož duše Jeho stále požívala.

Spasiteli světa působila hrůzu nejen dokonalá znalost budoucího utrpení, nýbrž i břímě

hříchů celého světa. Toto břímě Ho sklonilo k zemi a způsobilo krvavý pot. Jestliže zvláště omilostnění světci se třásli při slově „hřích“, co značil v očích Pána Ježíše jediný smrtelný hřích! A Spasitel světa měl na sebe vzíti hřichy všech lidí a všech časů . . .

Jaký podíl na bolestech a utrpeních Spasitelových měly mé hřichy? Pros za odpuštění a příslib polepšení. Vzpomeň si hlavně na ty hřichy, které tě nejvíce mrzí a které asi nejvíce tehdy bolest Páně zvětšily; těch lituj zvláště!

Pán vstává od své modlitby a hledá útěchu a pomoc u svých učedníků. Proč to učinil? Jen k vůli naší slabosti, ne proto, že sám potřeboval útěchy. — Smíme tedy i my hledati útěchu u lidí. Bude se nám však dařiti tak, jako božskému Spasiteli, totiž: budeme se musiti zřici útěchy, když bychom jí nejvíce potřebovali! Nejbolestnějším pro Pána Ježíše jest zrada Jidášova. Každé nehodné sv. přijímání jest pro Pána novým Jidášovým polibkem. — Odpros Pána Ježíše za všechna nehodná svatá přijímání ať vlastní, ať cizí.

Myšlenka o Nejsv. Svátosti.

Rozmnožil jsem utrpení Spasitelovo svými hřichy — které on tenkrát viděl — nejen v zahradě Getsemanské, nýbrž i nyní připravuji svému Pánu hodny bolu podobné bolu na hoře Olivetské v Nejsv. Svátosti. Pán Ježíš jsa v oslaveném stavu nemůže ovšem trpěti; ale ve svatostánku tluče totéž Srdce Ježíšovo,

kteřez i tam koná ty vznešené ctnosti jako za pozemského života, ovšem bez možnosti utrpení. Pán Ježíš se v Nejsv. Svátosti modlí s toutéž vroucností jako na hoře Olivetské hledá tam čest svého Otce, snáší tíži našich hříchů, chyb a nedokonalostí. Proto mohu lidským způsobem říci: „Jak asi znova trápí Srdce Ježíšovo, když vidí, že pohrdám Jeho milostmi, jich si nevážím a upadám do hříchů.“ —

Ale nejen mé hřichy připravují Pánu utrpení hory Olivetské; též i má vlažnost, poněvadž Ho lépe znám, i Jeho lásku, než ostatní lidé; i má nepřipravená neb polovičatá sv. přijímání, mé chladné, netečné, roztržité chování v Jeho přítomnosti, když se má mysl obírá vším možným jen ne Jím. Jak by mohl mně říci právem: „Tak se ukazuješ přede mnou?“

Milý Spasiteli, již dosti hříchů! Ode dnešního dne již Tě nebudu urážeti svými hřichy. Můj život bude zasvěcen Nejsv. Svátosti v lítosti, díkučinění a smíru!

2. Který pro nás bičován býti ráčil.

Představím si živě v duchu bičování Páně se všemi hrůzami daleko horšími než samo ukřižování. Vidím nejčistšího a nejnevinějšího Spasitele zbavena šatu, přivázaného ke sloupu, raněného tolika ranami a krvácejícího z tisíce ran za nesmírných bolestí. Možno říci, že stál ve své vlastní krvi.

Věřící lékaři a bohoslovci tvrdí, že Pán Ježíš mohl přežít bičování jen zázrakem. Chtěl

se zachovati pro ukřižování. Když katané se unavili hrozným tím dílem a odvázáli Spasitele, klesl k zemi. Vzpomenu si při tom na pokorující okamžik: Spasitel světa — čistější než sluneční paprsek — musí s námahou hledati svůj šat, aby přikryl svou nahotu.

Vzal na sebe Pán tento strašlivý trest, aby smířil Boha za strašné hříchy nečistoty. A právě za našich dnů se valí světem hrůzně špinavý proud této neřesti — jako snad nikdy předtím. Tu jest nutno stále a stále Pána Boha usmiřovati.

Kolik ran při bičování způsobil jsem já svými nečistými hříchy? Ach, chci odprosití Pána Ježíše za každé nečisté hnutí, každou neslušnou myšlenku, nečistý pohled . . .

Myšlenka o Nejsv. Svátosti.

Chci odprosití a usmířiti Pána Ježíše za všechna svatokrádežná přijímání vykonaná od těchl, kterým ďábel zavírá ústa, aby z nepravého studu tyto hříchy zamlčeli ve sv. zповědi. Dále za všechny mladé duše propadlé tomuto hříchu, jež s ním přistupují k stolu Páně. Konečně a hlavně za tyto hříchy spáchané kněžími!

3. Který pro nás trním korunován býti ráčil.

Viz Spasitele trním korunovaného! Jeho tělo je rozdrásáno a zbičováno . . . nyní má býti raněna i jeho hlava. Tento trest trpěl Pán za všechny mé hříšné myšlenky, hlavně myšlenky pyšné, samolibé, nelaskavé a nenávistné.

Viz jak se posmívají Pánu oblečenému v purpurový plášť se třtinou v ruce: poklekají a s potupou a posměchem volají: „Zdráv buď králi Židovský!“

Chtěl bych svolati celý svět, aby klesl na kolena a se mnou zvolal pln oddanosti: „Zdráv buď, Králi věčné slávy!“

Myšlenka o Nejsv. Svátosti.

Nesmrtelný, věčný Král jest přítomen v Nejsv. Svátosti, odkud vládne světu, církvi a každé jednotlivé duši. Přeji si, ó Pane, abys byl uznán za Pána času a věčnosti ode všech vládců a národů; ve všech školách a sněmovnách; ve všech rodinách i v poslední chatrči. Přeji si, aby na Boží tělo se stal Tvůj triumf dokonalým! Kéž bys při každém zaopatřování požíval úcty, která Ti patří! Kéž nikdo z nebdalosti nezanedbá mši svatou!

Prosím za odpuštění své vlastní neúcty; za všechny ty, kteří před Kristem nesklání svých kolen; za ty, kteří jdou okolo kostela, při Božím Těle a při zaopatřování a nevzdávají Pánu světa ani té nejmenší úcty.

4. Který pro nás těžký kříž nésti ráčil.

Chci doprovázeti Pána Ježíše v duchu k jednotlivým zastavením křížové cesty; chci setrvati nejdéle u těch zastavení, která ve mně vzbuzují hlubokou soustrast se Spasitelem.

Jakým asi pohledem by se na mě zadíval Spasitel světa? Co by asi chtěl říci tímto pohledem? Ač jsem pln hříchů a zcela nehoden

— nebo právě proto — nechci od Něho odejít, dokud neskončí tato bolestná cesta označená krvavými stopami. Spasitele světa ani tak netlačilo břímě kříže, jako břímě mých hříchů.

Spasitel světa nese svůj kříž... a což já? I když říkám ve chvílích milosti: „Pane, Tvá vůle se staň nyní i vždycky!“ jsem ochoten nésti kříž a neměním svého úmyslu, když mě Pán bere za slovo? A přece jest to jen jediný úkon Jeho veliké lásky... neboť bez kříže se Mu nepodobám. Lituji svých hříchů, učím dobré předsevzetí.

Myšlenka o Nejsv. Svátosti.

Pán Ježíš nese svůj kříž v Nejsv. Svátosti totiž eucharistický kříž. Ve svatostánku jest skutečným křížem pro Spasitele osamocenost a opuštěnost v tak mnohých chrámech, kam nepřijde živá duše, aby se Mu klaněla a prosila za odpuštění. Může býti vroucí lásce něco bolestnějším, než viděti, že každé nicotné zaměstnání má přednost...?

Přál bych si míti tisíc srdcí, abych na všech těchto místech zadost učinil, hlavně ovšem tam, kde je vystavena velebná svátost, kde se s ní uděluje požehnání neb se koná „věčné klanění“. Chtěl bych tam všude býti přítomen, abych Pánu Ježíši pomohl nésti kříž osamělosti.

5. Který pro nás ukřižován býti ráčil.

Stojím v nejhlubším dojetí pod křížem s Pannou Marií a sv. Janem: vidím, jak jsou Spasiteli probodeny ruce a nohy; uvažuji, jak

je od lidí opuštěn. Poněvadž Ho opustil i nebeský Otec, cítí ještě hroznější opuštěnost na duši. Slyším, jak Pán volá: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Slyším ostatní slova Spasitelova: „Žízním! . . . Dokonáno jest! . . . V ruce Tvé poroučím ducha svého!”

Nyní teprve chápu, co je to hřích. Jak často jsem pošetile říkal: „To nic není!”

Stal se poslušným až ke smrti kříže! Jak poslouchám já? Ochotně . . . přesně . . . radostně? Vykoupení lidstva veškerého jest obětní smrtí Kristovou dokonáno: Pán Ježíš vykoupil všechny lidi počínaje od Adama až do posledního dítka, které se narodí! To je vykoupení samo v sobě; výkupné za naše hříchy je připraveno.

Potom však nutno uvážiti, že si musím přisvojití nesmírné zásluhy, které Kristus pro mě získal. Abys to i ty pochopil, slyš příklad:

Silná karavana jde pouští ve strašném horuku blízka záhubě. Konečně dorazí k oase, kde prýští čistá, čerstvá voda v hojnosti. Jsou již tím cestovatelé zachráněni? Ani pomyslení: vody jest pro všechny dost, ale každý se musí namáhati, aby si ji nabral a napil. Jinak zhyne žízní u samého pramene.

Podobně jest tomu při vykoupení světa: Kristus Pán vykoupil všechny a Jeho milosti a zásluhy jsou zde pro všechny: nyní se jedná o to, abys je sobě svým přičiněním přivlastnil.

Myšlenka o Nejsv. Svátosti.

Ježto i já jsem nemohl státi pod křížem, chtěl Pán Ježíš, aby se Jeho oběť opakovala,

znovu konala, ano, abych tak řekl — zpřítomnila, abych si z toho nevyčerpatelného pokladu mohl získati ty milosti, jichž potřebuji, mám-li přemoci hřích, vytrvati v dobrém, zachrániti svou duši. To se děje obětí mše svaté.

Mše svatá jest skutečný proud milostí; spojena se sv. přijímáním tvoří vrchol milosti. Každý může přijíti a načerpati z tohoto zdroje kolik chce: je zde dosti milosti pro všechny!

Z bohatého zdroje vody mohu naplniti každou nádobu počínaje mušlí a konče velikou kádí. Právě tak mohu při mši sv. získati více nebo méně milostí: míra užitku a milostí se řídí při tom dle míry mé víry a duševní dispozice; správně vzato dle míry mé lásky a horlivosti — dle míry mé schopnosti.

Proto jest třeba zvláštní sebranosti při mši svaté, hlavně při sv. přijímání: „Dej, ó Pane, aby přetékaající kalich Tvého zadostučinění se na nás vylil!“ Od pozdvihování až k sv. přijímání teče tento proud milostí plnou silou okolo nás; záleží na nás, abychom napnuli všechny síly a dle možnosti nejvíce milostí získali a udrželi si zásluhy Ježíšovy.

Každé pozdvihování jest živé, tajemné opakování Kristovy smrti na kříži. Jest zde týž Kristus, který visel na kříži, tatáž svatá krev, která byla prolita na kříži; na oltáři se děje totéž co na kříži, jenže ne krvavě a ne bolestně. Není zde skutečné smrti, nýbrž smrt tajuplná, znázorněna dvojím proměněním. Kristus nás nemusí znova vykupovat svou smrtí, nýbrž musíme si ovoce smrti na kříži přivlastniti.

Proto jest na kříži oběť výkupná; mše sv. jest oběť přivlastnění si zásluh Kristových — obě však jsou co do podstaty stejné.

Od proměňování až ke sv. přijímání cvičím se zvláště ve zbožnosti; v těchto minutách se chci co nejvíce přiblížiti ke Spasiteli: vyznávám víru, klaním se, děkuji za vykoupení, odprošuji a miluji Ho; pak Mu přednáším své nejdražší záležitosti mluvě s Ním jak nejlépe dovedu.

Dále smíruji a odprošuji Pána Ježíše za všechny chlad, lhostejnost, roztržitost a nepobožnost při mši sv.; mou vlastní i cizí, za všechny zanedbané mše svaté od tolika lidí. Kolik úkonů úcty, klanění a velebení Boha tím se zanedbá!

„Doplňuji na svém těle, čeho se nedostává utrpením Kristovým“ praví sv. Pavel; chce tím říci: doplňuji svým usmiřováním nedbalost těch, kteří ani sv. svátostmi ani mší sv. nepřivlastňují si zásluh Kristových.

Chci se snažiti, abych duševními a tělesnými oběťmi získal jiným milosti vykoupení. Což nestačí utrpení Kristovo pro celý svět? Ovšem že stačí; utrpení Kristovu ničeho nechybí; já však přidávám své modlitby a oběti, abych přivlastnil užitek Jeho utrpení těm, kteří se nestarají, aby si ho přivlastnili.

Jsem neuznán — odstrčen . . . zmocňuje se mne pocit nevole, pomsty . . . z lásky k Pánu Ježíši potlačuji tyto pocity a přidávám tu malou oběť k utrpení Kristovu. Dostane se mi bezpráví . . . jsem nelaskavě posuzován . . . tr-

pím tělesně neb duševně . . . pro chorobu nemohu tolik pracovat . . . nejsem tak nadán jako druzí . . . vzbudím úkon velkodušné oddanosti do vůle Boží a přidávám jej k utrpení Kristovu, abych zasloužil světáckým, lehkomyslným lidem víru, lítost a záchranu duše.

SLAVNÝ RŮŽENEC.

1. Který z mrtvých vstáti ráčil.

Jak smutný byl Veliký pátek a Bílá sobota! Učedníci a apoštolové rozptýlení, sklíčení, rozprchlí . . . Jen jedna duše zůstala věrnou, totiž nejblahoslavenější Panna Maria.

Na velikonoční neděli ráno přichází radostná zpráva: Vstal z mrtvých! Zmrtvýchvstání Páně jest největší událost světových dějin — nejbezpečnější záruka naší víry! Slyš sv. Pavla: „Nevstal-li Kristus, marno je kázání naše, marno je víra vaše!”

Všichni: učedníci i apoštolové jsou plni radostné naděje. Každý článek víry jest zaručen. Pozdravuji Pána Ježíše jako Pána světa, Krále slávy — Soudce všech lidí a také mého Soudce. Zmrtvýchvstání Páně zaručuje mé vlastní vzkříšení.

Pozoruji v duchu události velikonoční neděle: zbožné ženy se dovídají radostnou novinu poselstvím anděla; Petr a Jan se přesvědčují na vlastní oči o ní; na zpáteční cestě se zjevuje Pán Petrovi; odpoledne doprovází dva učedníky do Emaus, kde se jim dává po-

znati při lámání chleba; večer se ukazuje apoštolům, kteří Ho vidí a Jeho se dotýkají. Při tom ustanovuje svátost pokání.

Vidím v duchu Magdalenu; nalézá Pána, poněvadž Ho hledá v živé víře, vytrvale a bedlivě. Jaká jest má stálost? Co já hledám? Snad hledám sebe, místo větší slávy Boží? Lítost a odpros.

Když Magdalena poznala Pána a klesla Mu k nohám, aby je objala, řekl Pán: „Nedotýkej se mě, neboť jsem ještě nevstoupil ke svému Oci.“ Proč se nyní nesmí dotknouti Magdalena nohou Páně, které přece již častěji svými slzami skropila, vonnou mastí pomazala a zlíbala? Dokud Magdalena nebyla upevněna ve víře a v lásce, dovolil jí Pán tyto projevy lásky; nyní však jí praví: „Nyní jich již nepotřebuješ; tvá láska je posílena, tvá víra upevněna. Nyní musíš se modlití, pracovati, obětovati a trpěti pro mou církev, musíš žítí z touhy . . . dokud tě nevezmu k sobě do nebe, kde budeš požívati mé oslavené, nepomíjející lásky.

Myšlenka o Nejsv. Svátosti.

Nejsv. Svátost Oltářní je plně zaručena Tvým zmrtvýchvstáním, ó Pane! Vždyť Ten, který mohl vyjítí ze zapečetěného hrobu nestrhnuv pečeti, který mohl přijítí zavřenými dveřmi, může býti také přítomen toutéž dobou v nesčetných svatostáncích.

Raduji se ze zmrtvýchvstání Páně jako z nejjistější záruky Nejsv. Svátosti. Chci

míti alespoň trochu úcty a klanění Mariina a apoštolů. Odprošuji Pána za všechnu polovičatou víru... Tato Nejsv. Svátost jest také naprostou zárukou mého vzkříšení. „Kdo jí mé tělo a pije mou krev... toho vzkřísím v den nejposlednější.“ Jak bohatý zdroj naděje a velikonoční radosti jest v této svátosti.

2. Který na nebe vstoupiti ráčil.

Konečně uplynul pro Spasitele čas Jeho pozemské pouti: čas utrpení, čas ponížení Jeho lidské přirozenosti — a začíná čas Jeho triumfu. Proč se trápíš, duše, pro pozemské strasti? I pro tebe přijde hodina kdy se splní: Všechno je dokonáno!

Pán Ježíš vstupuje na nebesa právě v tu hodinu a minutu, jak určil nebeský Otec; vše koná v poslušnosti. Jak jsem já odevzdán do božské vůle? Čekám na to, co Pán Bůh pro mě určil? Či snad chci předbíhati?

Pán Ježíš slaví se svými drahými ještě radostnou hostinu; i já se smím radovati dle vzoru Pána, nesmím však Ho ztrácti při tom z očí.

Pán Ježíš se loučí se svou matkou, apoštolý a Magdalenou na hoře Olivetské; dává jim poslední požehnání a vstupuje na nebesa. Apoštolové u vytržení dívají se za oslaveným Spasitelem, až jim Ho zastínil oblak. Spasitel řekl: „V domě Otce mého jest mnoho příbytků; jdu vám připravit místo. Nezanechám vás, sirotků, nýbrž pošlu vám Utěšitele.“

Při nanebevstoupení Páně byla nesmírně odměněna i lidská přirozenost Páně, neboť nyní vládne Pán Ježíš i jako člověk nad světem, a jest jeho soudcem. Nyní chce býti mým prostředníkem, přímluvcem a obhájcem. Jsem-li stížen hříchy, jdu k nebeskému Otci a řeknu: „Já milosti nezasloužím, ale buď mně milostiv pro Pána Ježíše! Zasloužil jsem peklo, ale odpusť mi pro zásluhy Pána Ježíše!“

Buď klidná, má duše, chce-li Bůh, abys zůstala skryta, aby tvá práce se zdála marnou — jako práce Páně. Utěšuj se odměnou, které se ti jednou dostane — to jest to nejhlavnější: šťastná věčnost.

Myšlenka o Nejsv. Svátosti.

Pán Ježíš nás opravdu nezanechal sirotků. Mohl nám nechat jen milost; nechtěl tak, nýbrž sám zůstal uprostřed nás v Nejsv. Svátosti. Mohu již nyní předčasně užívat nebe, neboť od té doby, co Nejsv. svátost jest na zemi — může se země státi nebem. Co jest nebe? Blažená láska bez konce. Záleží od věrosti mé lásky k Nejsv. Svátosti, abych měl nebe na zemi. Jest tak blízko — ano chce býti mým — tentýž Ježíš, na Jehož tvář patří v nebi andělé a s nevýslovnou něhou požívají svatí. Rozmlouvej srdečně — jako dítě — s Pánem Ježíšem ve svatostánku. Odpros Ho za všechn chlad a lhostejnost; lituj, je-li tvá víra a láska slabá.

3. Který Ducha svatého seslati ráčil.

Úlohou Ducha svatého bylo dokonání vykupitelského díla. Duch svatý daruje s milostí a láskou také pokoj, který nic nemůže zrušiti. Pán Ježíš odchází a zbavuje apoštoly své přítomnosti, aby učinil záslužnější obětavost a lásku, kterou Duch svatý v nich roznítil. Apoštolové očekávají s Matkou Boží u vroucí modlitbě, ve svornosti a lásce příchod Ducha svatého, který působí v nich divy: očišťuje srdce, rozněcuje lásku a posiluje k oběti.

A co asi způsobil Duch svatý v Panně Marii, která byla již od počátku „milosti plnou“? Nemůžeme ani tušiti, tím méně popsati lásku, k níž Marii Pannu roznítil. Zcela jistě se stala Učitelkou apoštolů a Těšitelkou mladé církve.

Myšlenka o Nejsv. Svátosti.

V Nejsv. Svátosti jest nejsv. Srdce Ježíšovo pravdivě a skutečně. Toto Srdce jest nejskvělejší výtvar Ducha svatého a Jeho nejmilejší chrám. V srdci Páně mohu poznati, co Duch svatý působí v duších a co žádá od duší sobě zasvěcených. Nejsv. Srdce Páně jest naplněno duchem lásky, pokory, horlivosti pro duše sebezáporu, čistoty, sebranosti, vroucnosti v modlitbě, odevzdanosti, obětavosti, mírnosti síly, mlčení. Srovnávám s těmito vlastnostmi svůj chlad a lhostejnost, pýchu, smyslnost, nečistotu, rozptýlenost, zbabělost, lenost, hněvivost, prudkost, nerozhodnost, slabost a povídavost.

Budu na přímluvu Marie Panny prositi o ty ctnosti, kterých v životě nejvíce potřebuji.

Nejsladší Ježíši! Když po sv. přijímání přestaneš býti ve mně přítomen svou skutečnou přítomností, nech mně v srdci Ducha svatého.

4. Který tě, ó Panno, na nebe vzíti ráčil.

Maria Panna zemřela dobrovolně a z lásky; v ponížení chtěla býti podobna svému Synu. Přijala také smrt proto, aby budoucím věřícím získala zásluhy. Panna Maria byla s tělem i s duší přijata do nebe: napřed přijala ona Spasitele — nyní přijímá ji On — nebeský Odplatitel.

Představuji si názorně nanebevzetí Panny Marie, její pokorný údiv nad nesmírnou vznešeností, k níž je povznesena. I nyní pěje své „Magnificat“ s mnohem větším porozuměním, poněvadž nyní vidí své vyvolení za Matku Boží v celé velikosti.

Myšlenka o Nejsv. Svátosti.

Pěji nyní s Matkou Boží „Magnificat“ jako dík za povolání k pravé víře, hlavně za nezaslouženou milost víry v Nejsv. Svátost, za pozvání k častému sv. přijímání. Odprošuji zároveň za všechnu nedbalost a zneužití těchto milostí, slibuje v budoucnosti jich co nejvíce využití.

5. Který tě, ó Panno, v nebi korunovati ráčil.

Kromě Nanebevstoupení Páně nebylo v nebi větší slavnosti než povýšení Matky Boží za Královnu andělů a svatých apoštolů, mučedníků, vyznavačů a panen. Nyní vidí Panna Maria s nevýslovnou rozkoší nezměrnou velebnost svého Syna se stále větší a nikdy nevyčerpanou radostí.

Chválím a velebím ji, raduje se z tak veliké moci, vždyť jest mou Matkou. Uzná mě za své dítě? Co učinilo Pannu Marii tak velikou? Procestovala půl světa jako sv. Pavel a hlásala víru? Ne. — Prolila svou krev? — Také ne. — Po celý svůj život konala nepovšimnutou, malou úlohu ve světě: v domku nazaretském vedla domácnost a po Nanebevstoupení Páně byla Učitelkou apoštolů a jejich Těšitelkou při misijním díle. — A přece jest větší než všichni apoštolové a mučedníci.

Jaký jest tedy pravý původ vši zásluhy? Ne, co konám — nýbrž — jak to konám. Veškerá zásluha plyne z lásky.

Maria Panna byla jediná lidská bytost, která každý okamžik svého života milovala Spasitele celou láskou a každá její práce vyplývala z této neutuchající lásky. Odtud celá její velikost.

Co tedy na tom záleží, konám-li zde na zemi nepatrnou, neuznanou anebo i pohrdanou práci; jsem-li přehlížen, nebo odstrčen, nedostává-li se mně od lidí ani uznání, ani díků. Všechno záleží na lásce, se kterou pracuji.

Myšlenka o Nejsv. Svátosti.

Nezměrná blaženost Matky Boží záleží v bezprostředním, ustavičném sv. přijímání. — I já mám na zemi milost sv. přijímání, ovšem jen pokud trvají svaté způsoby. Záleží na mně, stane-li se tato milost zdrojem vnitřní radosti; záleží to od mé přípravy, víry, touhy, lásky a mého díkučinění.

Milá Matičko Boží! Buď mně Učitelkou při sv. přijímání, které jsi po tolik let přijímala z rukou sv. Jana. Ať mě Pán Ježíš naplní radostí, neb útěchou, nebo mně obojí odepře pro mou nevěru, chci vždy přijímati tělo Páně s větší vírou a vroucnější láskou — až budu uznán za hodna věčného sv. přijímání v patření tváří v tvář a budu Boha požívatí na věky.

Odpros Pána za veškerou malou důvěru a malou úctu, se kterou jsi se choval k Nejsv. Svátosti Oltářní.

Konec.

O B S A H :

Předmluva	3
Radostný růženec	5
Bolestný růženec	16
Slavný růženec	25

Chcete vykonati dobrý skutek a prokázati milosrdenství těm největším trpitelům?

Zašlete sebe nepatrnější dárek nevyhlášeně chorým a opuštěným nemocným, kteří našli svůj útulek ve **Vincentinum v Břevnově**, (Velká Praha) **jakož i ve Smečně**.

Již 320 ubohých spíná tam své ruce a prosí za smilování.

Proto smilujte se a pomozte nám zmírniti bídu těchto mrzáčků. I zásilky obnošeného šatstva, prádla, obuvi, všech druhů potravin jsou nám vítány. Šiřte známost mezi dobrými lidmi o tomto největším charitativním ústavě, a pomozte nám rozprodati naše tiskopisy, které vydalo Vincentinum ve prospěch těchto svých ubohých chovanců.

Vydáváme též dvouměsíčník pod názvem „**Časopis Vincentina**“, celoroční předplatné pouze Kč 6.—. **Velký povídkový kalendář za Kč 6-80. Básně sv. Terezičky od Jezulátka**, moderní veliké světice naší doby, s devítidenní pobožností v nádherné francouzské obálce pouze za Kč 10.—.

Objednejte si též:

„Mariánské dítko“, brožovanou knížečku o 24 ilustracích, cena Kč 4.—. **„Pán Ježíš ve vědě sv. kříže“**, s 24 ilustracemi za Kč 4.—. **„Svaté touhy duše, mlující Boha“**, s 13 ilustracemi cena Kč 2.50. **„Královna srdcí“**, malý katechismus právě pobožnosti k Panně Marii s návodem ku přípravě na zasvěcení se Panně Marii, právě vyšlo ve druhém, nezměněném vydání; cena Kč 5.—, zápisné se hradí zvlášť. **Růženec ke sv. ranám Pána našeho Ježíše Krista**, čili milosrdný růženec; cena 50 h. **Vánoční, velikonoční a příležitostné pohlednice**, provedené v 18 barvách à 50 h. Za tutéž cenu **pohlednice sv. Terezičky**. Rovněž malé **obrázky této světice** i různé jiné druhy **svatých obrázků** jsme právě vydali. Ceny jsou velmi nízké zvláště pro dp. p. katechety a katolické spolky.

Za dobrodince modlí se naši nemocní den co den v ústavní kapli, kde i na duše zemřelých našich přátel jest denně při mši sv. pamatováno.

Zaplať Bůh za všechny dary a přizeň!

Všecky dary a objednávky adresujte:

**Správa „Vincentina“,
domu milosrdenství,**

Praha-Břevnov.

Číslo telefonu 405-48 a číslo
poštov. spoř. 14.192.